

MISJONS-RØSTEN

Løssalg 25 øre.

FRITT, UAVHENGIG ORGAN I MISJONENS TJENESTE

Nummer 7.

15. april 1941.

13. årgang.

Arbeidet i Nord-Norge.

— — Han lever alltid for å gå i
forbønn for oss. — Hebr. 7, 25.

Hvor velsignet er det ikke å vite om en som lever alltid for å trede fram for oss i bønn. En som ikke blir trett som vi blir så ofte. En som alltid er oss nær og elsker oss innerlig av hjertet. Det ble så velsignet dette ord i dag. Jeg tok min bibel og bad Gud gi meg et ord. Da med ett faller mine øyne på dette: «Han lever — — — Der er ikke død i Ham. Han er liv og overflod av liv. Og hva Han ønsker i dag er å få gi sitt folk av dette liv. Da skal vi kunne leve vårt liv rett for Ham og i Ham. Må Gud få virke dette i oss ved sin Helligånd.

Så har vi da den glede å ha vår lenge ventende br. Trygve Lie iblant oss. Da telegrammet om hans komme nådde oss måtte vi prise Gud. Som vennene vet var han jo på tur til Nord-Norge i februar, og var kommet helt til Brønøysund hvor hurtigrutebåten gikk på grunn og broderen mistet alt det han hadde med seg. To kufferter med tøy, en hel del bøker. Bibelvesken med Bibelen og flere sangbøker. Det såreste var vel å måtte forlate sin nye og kostbare gittar og mandolin. Det er vanskelig å holde tårene tilbake når broderen forteller om øyeblikket når dette skjedde. Han returnerte heim til Fredrikstad, men kom heim helt ribbet, ja, hadde ikke engang lue på seg. Dette var hans første reise med evangeliet. Og vi er alle klar over at det var om å gjøre for Satan å få vår bror til å tvile på det Gudommelige kall han hadde fått. Men kallet og nådegavene angrer Gud ikke på. Halleluja. — — — Og når vi nå ser tilbake på det som er skjedd, kan vi bare bruke sangerens ord og si: « — — Mange tusende

veie, o Herre Du har. Hvilken av disse Du velger for meg, får være det samme, når bare salig jeg vet meg på veien med deg.» — — — Br. Nordmo og jeg var på Finnsnes og møtte br. Lie. Der traff vi ham i det mest strålende humør. Da vi hadde hilst på ham, måtte jeg si: «Ung, frelst og glad, æren skal Jesus ha.» — På veien fra Finnsnes var vi inne hos noen troende venner, og der måtte br. Lie fram med mandolinen og synge et par sanger. Ja det er sådanne Nord-Norge behøver som vil så ved alle vanne. Det skal finnes igjen for Herrens trone. «Alt som har evig verd i vi finner der. Men ingen stjerne får vi i vår krone, som ei vi selv har tent mens vi var her.»

Mens dette skrives er br. Lie her på Solheim, hvor han skal ha sitt heim. Han er jo helt ny på alle områder, og det tar jo en tid før han kommer seg inn i disse forhold. I går var vi og hilste på br. I. Eriksen som er en av eldstebrødrene.

Vi har hatt det så stille og rolig her nede i hele vinter, og har kunnet bruke bedehuset så meget vi har ønsket det. Vi vil tro at Herren også nå vil se til oss og hjelpe. Venner, dere forstår stillingen vi nå frykter for, og ber om deres forbønn. I dag skal vi til et sted som ligger like ved her og vitne om Herren. Br. Lie får sitt arbeid foreløpig her på stedet og på de mange utposter her omkring. Vi vil nå begynne med faste onsdagsmøter og søndagsmøter, så der kan bli litt mer plan i arbeidet.

Vi takker Gud for de vitner som Han sender nordover, og ber om at han må bruke den enkelte av dem. Kjære venner dere må ikke glømme vidnene som står på feltet her nord. Dere skal jo være Herrens forlengede arm for de forskjellige. Vil også

be dere huske vår nye br. som Herren har sendt til dette sted. En snild søster ga ham mandolin som han fikk med seg nordover, men han mangler en god gittar. Er det deg som leser dette Herren skal bruke til å gi br. Lie gittar? Han har fått sangens og musikkens gave, og han ønsker å bruke disse gaver til Herrens pris her nord.

Kan hilse fra vennene her på stedet. Vi er ved godt mot, og går fram med stor frimodighet. Snart skal den endelige strid avblåses og vi farer mot sky, over land, over by. Det blir herlig som ingen tur før. Og på Golgatas grunn står vi rede hver stund, det blir siste reisen vi gjør. — Halleluja til Jesus. Kom oss ihu i eders bønner. Nord-Norge har sin spesielle tid fra Herren nå. Må vi alle kjenne ansvaret.

Hjertelig hilsen, eders lykkelige i tjenesten

Didrik T. Solli.

Br. Lie's adr. er: Solheim, Rossfjordstraumen, Nord-Norge.

Til ettertanke.

Jeg kjente en mann som anså seg for å være en stor autoritet når det gjaldt Johannes' Apenbaring. Men dessverre — likeså flink som han var til å forklare Apenbaringsboken, likeså slett var hans som barneopdrager. Han visste alt om de sju basuner, men de sju gutter og piker han hadde heime, kunne han ikke greie. De vokste opp til dårlige mennesker, men det lot ikke til at det var ham så meget om å gjøre å redde dem fra vredesskålene.

(Spurgeon).

Det er likeså stor synd å be på egen rettferdighet og hellighet som det er å forsømme bønnen på grunn av egen uverdighet og begåtte synder.

Val. Weigel.

MISJONS-RØSTEN

Fritt, uavhengig organ i misjonens tjeneste.

Bladet utgis i Sarpsborg av en redaksjonskomité. Utkommer 1. og 15. i måneden. Redaktør: G. Iversen.

Alle brev og meddelelser til både redaksjon og ekspedisjon sendes under adresse:

«Misjons-Røsten», Sarpsborg.

Abonnementspris er: I løssalg 25 øre, kr. 2.25 for halvåret og kr. 4.50 pr. år. Til utlandet koster bladet kr. 6.00 pr. år. Bladet bestilles i alle landets postanstalter og hos kommisjonærene. Adresseforandringer, skriftlig oppsigelse og betalinger skjer til ovenstående adresse.

Abonnementet er bindende til oppsigelse skjer. Oppsigelser må være innsendt senest 14 dager før kvartallets slutt.

Vitnemøter.

Våre møter avslutter ofte med vitne- eller bønnemøte. I vekkelsestider blir det lett begge dele. Da er det rike tider.

Våre vitnemøter er Gilde stunder. Et lite enkelt vitnesbyrd kan ramme mere og når ofte lenger enn en preken. Mangen synder er blitt vakt ved det korte, enkle vitnesbyrd, der ved Guds ånds kraft ble båret fram fra en der selv hadde opplevet evangeliets makt. Og ofte gikk Guds barn rikt velsignet heim etter et godt vitnemøte.

Men vitnemøtene kan bli det motsatte av hva de er tenkt til. Det kan bli prekenmøter, og da er det hele mislykket. Mange vitnemøter er blitt ødelagt på det vis. De korte vitnesbyrd ble avbrutt ved at en reiste seg, leste et Guds ord, og begynte å preke. Det gikk 10, 15, ja kanskje 20 minutter. Er det vitnesbyrd? Nei, og atter nei! Når vedkommende endelig satte seg kunne en slutte møtet. Det hele var blitt så stengt. Hvorfor? Var det ikke rett det broderer frambar? Jo, ganske sikkert, men det hørte ikke heime i et vitnemøte.

Hvordan et vitnemøte skal være ligger i selve ordet «vitne». Ganske enkelt fortelle om frelsen i Jesus og opplevelsene i hans underbare samfunn.

Skulle disse ord nå en eller annen

der har lett for å ta lang tid på et vitnemøte, så husk: Pass tiden! La heller folket sitte med undring over at du sluttet så brått, enn at de skal vri seg under lengselen etter din avslutning.

(«For Gammel og Ung».)

Hjelp til forsømte steder.

På stevne i Sarpsborg i påskedagene samtalte man om hvordan man på beste måte kunne nå de forsømte steder i vårt eget land — ofte ligger de like utenfor vår dør — og enedes om å oppta et målbevisst arbeid for denne sak.

Undertegnede ble anmodet om å arbeide videre med saken og foreløpig stå som kasserer.

Midler til arbeidet kan derfor sendes til undertegnede og blir kvittert for i «M.-R.»

Faste bidrag — kr. 5.00 — er motatt. Mere neste nr.

Broderhilsen.

G. Iversen.

Postboks 52, Sarpsborg.

„Situasjonen er fortvilet”.

I den forrige storkrigen rapporterte en løytnant til sin general: «Situasjonen er fortvilet, general!» Han fikk til svar: «Det fins ingen fortvilet situasjoner, bare fortvilte mennesker.»

For den som tror på Gud, fins det ingenting som er umulig.

Det er vi selv som skaper «fortvilede situasjoner». Når vi gripes av frykt, av mindreverdighetskjennele eller omsorg for egen sikkerhet, så kan nesten hva som helst bli skremmende.

Kan en tenke seg en mere fortvilet situasjon enn den Kristus måtte gjennomgå da han stod foran den skrikende folkeskaren som ropte «korsfest»? Og likevel bar han denne situasjon med overlegen ro. Hvordan så det ut da Paulus sto blant en skare fortvilede mennesker ved det skipsforliset som Apostlenes gjerninger forteller om? Alle så på situasjonen som fortvilet, alle uten én. Denne ene var Paulus. Han trodde på Gud.

Det er således på oss selv det beror om en situasjon skal bli fortvilet eller ikke. Har vi tro på Gud, så skal vi riav den verste storm.

Tjen Herren med glede.

Toget var på vei mellom de 2 byer Cincinnati og Dayton i den amerikanske stat Ohio — forteller Harold P. Barker. Da det stanset i Hamilton, kom en freidig ung mann inn og tok plass i kupéen ikke langt fra meg. Så snart toget hadde satt seg i bevegelse igjen reiste han seg, trakk en bunt traktater opp av sin lomme og begynte å utdele dem i kupéen til enhver som ville ta i mot dem.

Da han vendte tilbake til sin plass, gikk jeg over og satte meg ved siden av ham. «De og jeg skal visst samme vei,» bemerket jeg.

«Jeg skal til Chicago», sa han. «Det skal jeg også,» svarte jeg. «men jeg er samtidig på en lengere reise, nemlig på vei til himmelen.»

Med et strålende smil grep den vennlige unge mann min hånd og rystet den hjertelig. Vi kom snart i en fortrolig samtale; bl. a. fortalte han:

«En ung mann lenger nede i toget som jeg ga en av disse traktater, spurte meg, hvor meget jeg tjente på denne forretning. Jeg fortalte ham da at jeg er representant for et tapet-firma, det er mitt levebrød; men disse traktater utdeler jeg for å tjene min frelser. Jeg duer ikke som taler; men jeg har en søndags-skoleklasse og har hatt den lykke å se flere av guttene bli frelst. Kristus selv var alltid i aktivitet for å søke å frelse mennesker. Allerede i 12 års alderen stod han i sin Faders gjerning, og like til avslutningen på sitt jordiske liv forkynte han evangeliet.»

Slik er det noen som finner glede i å lede andre til Frelseren og tjene ham på forskjellige måter. Tiden er så alvorlig, arbeidets dag er snart til ende og der trenges til at vi alle melder oss til Herrens tjeneste. Vi kan i hvert fall hjelpe hinannen med våre bønner. Jesus selv har gitt oss eksemplet på utrettelig arbeid. Selv om det kun er utdeling av traktater vi kan påta oss — hvis det gjøres i kjærlighet til ham — vil det finne sin belønning.

Ønsker du å bli stor, begynn da med å bli liten.

Augustin.

Gu

Det er
trøst. In
trøste no
Også her
ske har
som har
sin bergp
sørger, fo
nedbøvede
der indre
byrder og
av skam
verk, de,
at det er
bøvede.
som faller
ede. (Sa

For så
de, som
navn er h
bor jeg, o
knust og
gjenoppli
gjøre søn
Es. 57, 13

Gud sy
se for d
Han er il
hvis hjer
ufølsomm
skrik og
og stum
lok kreve
liv der de
for ham.
og stein,
hjelpe. M
nes som
som forb
som en e
barn. Ha
deres sm
tighet og
smerte t
sannhet o
slik.

Ofte st
problem,
for de ma
for skal
mer det
som legg
sender o
Lar meg
gjennomg
vet så li
hemmelig
Gud elsk
dypeste

Gud, som trøster de nedbøye.

Det er de nedbøye som trenger trøst. Ingen — selv ikke Gud kan trøste noen som ikke behøver trøst. Også her gjelder Jesu ord: De friske har ikke læge behov, men de som har ondt. Og som han sier i sin bergpreken: Salige er de som sørger, for de skal trøstes. Men de nedbøye, de som er nedbøyet under indre og ytre svakhet, under byrder og omsorger av ymse slag, av skam og kvide, fulle av sår og verk, de, — nettopp de får oppleve at det er en Gud som trøster de nedbøye. Herren oppreiser alle dem som faller, og oppreiser alle nedbøye. (Salm. 145, 14).

For så sier den høye og opphøye, de, som troner evindeligg, og hvis navn er hellig: I det høye og hellige bor jeg, og hos dem som er sønderknust og nedbøyet i Anden, for å gjenopplive de nedbøyes ånd og gjøre sønderknustes hjerter levende. Es. 57, 15.

Gud synes å ha en særlig interesse for de nedbøye og sorgfulle. Han er ikke lik hedningenes guder, hvis hjerte er av stein og som er ufølsomme overfor menneskenes skrik og smerte. Bål synes ufølsom og stum overfor prestenes rop, Molok krevet i sin blodtørst barnenes liv der de kastes i flammene til ære for ham. Akk deres guder er stok og stein, døde, ute av stand til å hjelpe. Men de kristnes Gud betegnes som en Gud med moderhjertet, som forbarmer seg over sine barn som en øm far og mor over sine barn. Han er ikke ufølsom overfor deres smerte, men i sin barmhjertighet og følsomhet gjør han deres smerte til sin. Det er en herlig sannhet og tanke for oss at Gud er slik.

Oftestusser vi over . . . for lidelsens problem, forstanden står stille overfor de mange tunge tankekors, hvorfor skal vi lide slik? Hvorfor kommer dette og hint? Er det Gud som legger det tunge åk på, som sender denne tunge tilskikkelse? Lar meg beholde denne sjukdom, gjennomgå denne tortur? Akk, vi vet så lite, forstår så lite av disse hemmeligheter, men ett er sikkert, Gud elsker oss, han kan trøste i den dypeste nød, ja der hvor en mor

gråter over sine barn som ikke er mere, der en kvinne sitter med knust hjerte, sveket av ham som hun elsket over alt i livet, der en ung mann eller kvinne står ved sitt Mara, med knuste framtidutsikter, Gud kan trøste, ja fylle hjertet med en salig trøst og fred.

Alle møter vi en dag trengslen i en eller annen skikkelse. Og hvor vi alle er noen stakler når vi kommer i den, det behøver jeg vel ikke fortelle noe mere om. Men se her i forbindelse med vår tekst, endog den veldige Paulus hadde sine anfektelser, sine indre og ytre kamper, også han mistvilt om livet, også han holdt på å miste motet, hør han sier: «Vi trenges på alle måter: utenfor oss var strid, inn i oss frykt,» ja, er det hele ikke som et blad av vår tid? Hvor historien gjentar seg.

Det å være en kristen vil ikke si det samme som å være fri for sorg og kummer, fattigdom, nød, indre og ytre anfektelser, mørke og tvil, alle har vi visst erfart mere eller mindre av det, og vi spør: «Hvor er den glede jeg følte, hvor er jubelen blitt av, hvor er min Gud henne nå?» Vi føler oss som kastet ut i vann til å svømme i og bølgen går himmelhøye. Og hva skal alt dette tjene til? Ja det kan være av forskjellige grunner, det er Herrens oppdragelsesmetode med sine barn. Kanskje du ikke tålte noen annen behandling, du skulle ikke bli en drivhusplante, derfor ble du satt ut i kulden og stormen, gode dager ville kanskje ført deg på avvei og så så Herren det tjenlig å føre deg som Israel fordum omkring i ørkenen.

Det var kanskje synd i ditt liv, synd som du degget for og ikke ville bekjenne, fine, hemmelige synder i tankelivet, seige tilbøyeligheter til det gamle, kompromiss med noe som Herren hatet, en avgud bak din dør, en Adam skjult i hjertets kroker. Ah, der har vi det! Det er derfor du utsettes for glødheden i Herrens smeltedigel, ilden trenger inn i hjertets fiber og renser, lutrer, fjerner. I trengslen får du se dine synder, feiler og skavanker og får bekjenne dem for Gud. Så tjener

også det til gode for deg som elsker Gud.

Og så får du kjenne en Gud som trøster, å hvor usigelig ømt du etterpå dras inn til hans ømme hjerte, etter nød og strid kjenner de Jehovas liflighet som aldri før. Aldri før så du ham slik som nå, han avdekker sitt sanne vesen for ditt undrende blikk. Akk, vi kjenner ennå lite til vår store, trofaste far. Men vi skal erfare gjennom prøvelsen at han er «en hjelp i trengslen, funnen såre stor.»

Axel Nilssen.

Tenk om vi alle var slik.

Misjonær Olav Espenes forteller i brev fra China i «Utsyn» følgende lille tildragelse:

«En uværskveld kom forstander Wu (utt. O) ganske uventet inn og hilste på oss. Han hadde trasket 4 dager over land fra Cheping i regn og sølete veier. Han aktet seg til stormøtet i S., innbudt som taler. «Men nå hører jeg at tiden for møtet er forandret,» sa han.

«Det var da sorgelig at du måtte gå den lange veien forgjeves.» «Det gjør ingen ting,» sa han og lo, «i morgen snur jeg bare heim igjen.»

Det kan hende vi har noe å lære av denne chinesiske kristne noen hver. Misjonær Espenes tilføyer: «Slikt freidig mot og frisk humør kan i sannhet glede en gammel misjonær,» og vi tilføyer: Gid vi alle var slike.

Han tenker på meg.

En gammel kristen som lå for døden ble engang spurt om hvordan han kunne eie en slik dyp fred, han som var ytterst svak og ofte lå aldeles ubevisst om alt som rørte seg omkring ham.

Den sjuke svarte: «Når jeg orker å tenke, så tenker jeg på Jesus, og når jeg ikke orker, så vet jeg at han tenker på meg.»

På den ytterste dagen skal Kristus ikke spørre etter hvor mye du har bedt, fastet, valfartet, om du har gjort det eller det for egen regning, men hvor meget du har hjulpet andre, de aller ringeste.

Luther.

SPREDTE FELTER

Hilsen fra Trondheim og Aslaug Bratås.

Vi har fått en frisk hilsen fra søster Aslaug Brataas gjennom søster Belfrage, Göteborg, som nylig har hatt brev fra henne, og vi sender den videre til hennes venner og forbedere. Det har gått bra på sprogskolen og Herren har på sin egen måte hjulpet henne i dette år som har vært så vanskelig for våre misjonærer. Husk henne!

Motta også en hilsen fra oss her i Trondheim. Siden søskende Eks reiste fra oss i fjor vår og vårt lokale ble opptatt, har vi nesten ikke hatt offentlige møter. Vi samles i husene til bønn og misjonsmøter. Br. Enok Vangberg har vært med oss i vinter og vært oss til stor trøst og oppmuntring. Forholdene har gjort det så, at han måtte bygge et hus for sin familie her og vi var nylig med på innvielsen.

Det var en høytidsstund. Br. Nyseter talte ut fra Hebr. 11: om de som bodde i telter men som ventet på den stad som har de faste grunnvoller. Det var så godt å lære rikt. Br. Vangbergs mor var også med og vitnet om Herrens hjelp og trofasthet. Hun er fremdeles i vigør og arbeider for den samme sak som hennes mann og sønn viet sitt liv til. Br. Vangberg er nå på farten til sitt arbeidsfelt i Finnmark og vi vil savne ham når han drar fra oss i Trondheim.

En hjertelig hilsen med 2. Peter 3, 11—13.

R. W.

På farten.

Job. sier i kap. 7, vers 6, at hans dager iler hurtigere enn en vevskytel og det er vel sant for oss alle. Tiden jager avsted. Vi har hatt våre regelmessige møter i Misjonshuset og møtene har vært gode og om søkningen kunne været større, kan vi ikke klage enda. Det er så mye som opptar sinn og tanke nå. Må Herren hjelpe oss alle til å bruke vår tid på rett måte.

Br. Julius Sørensen besøkte oss en uke, fra 11. til 16. mars. Han var også en tur i Tune hos vennene der

og det var Gilde møter. Fra Sarpsborg reiste han til Saltnes.

Lørdag 15. mars talte jeg på Hafs-lundøy bedehus. Det var kristne arbeidere som hadde møte der. De arbeider for å bringe evangeliet inn blant sine arbeidskamerater og det er jo bra.

Vi burde alle være budbærere — og er det også hvis vi lever med Gud, men det kan oppflamme og oppgløde oss når vi samles for en serlig sak.

Onsdag 19. mars hadde vi fellesmøte i Misjonshuset. Br. Albin Nil-sen fra indremisjon talte og det var mange vitnesbyrd.

Lørdag 5. april hadde vi vårt menighetsmøte — vi har menighetsmøter hver 1. lørdag i måneden. Etter at noen indre anliggender var behandlet innledet br. Trøber angående de tjenende brødres stilling i menighetene og flere deltok i samtalen.

Etterpå hadde vi brødsbrytelse.

Til påske venter vi venner fra forskjellige steder rundt her til vårt stevne. Br. Fjeld og Alfr. Andreasen kommer m. fl.

G. I.

Hilsen fra leserne.

Vi ønsker å gi dere en liten oppmuntring. Vi forstår at «Misjons-Røsten» vinner seg terreng og er godt likt av vennene. Stoffet er lettleselig og godt. De liker godt «På farten».

Hjertelig broderhilsen.

A. B.

Sender betaling for skyldig kontingent. Takk for at bladet er kommet enda det ikke er blitt betalt. Det har vært til stor velsignelse for meg. Med fredshilsen.

I. J.

Bønn.

Ingen tror hvor sterkt og kraftig bønnen er og hvor meget den formår, uten den som av erfaring har lært det, og som har forsøkt det. Det er en stor ting, når en føler den hårde nød som trykker en, da å kunne gripe til bønnen. Det vet jeg. Så ofte jeg har bedt med alvor, og det har vært meg varmt om hjertet, så er jeg blitt rikelig bønnhørt og har fått mer enn jeg ba om. Vel har Gud undertiden biet, men det har dog kommet.

Luther.

Tro i tjenesten.

1. Kor. 4, 2.

«Forøvrig kreves det av husholdere at de må finnes tro.» Kravet om troskap stilles til alle Guds medarbeidere. På regnskapets dag skal alt legges fram for Gud. Da blir det ikke kvantiteten som veier mest, men kvaliteten. Ikke spørsmål etter hvor meget jeg har utrettet, men hvorledes jeg har gjort det. Det er selve beveggrunnen som gjør gjerningene verdifulle. — Bruker gullsmeden ekte metall, så blir smykket ekte — Gjør vi Guds gjerning med ekte beveggrunner, så blir de av evighetsverdi, ellers ikke. «Hvordan enhvers verk er, det skal ilden prøve.» Da brenner alt det uekte opp — alt det som ikke har vært gjort i kjærlighet. Hvor meget blir da stående? Skal det bli bare en askehaug igjen etter alle mine gjerninger? Måtte det finnes noe av kjærlighetens gull igjen på bunnen.

Det går an å utføre meget, men allikevel ikke være tro, d. v. s. tro i kjærlighet.

Du kan be gutten din gå et erende for deg. Han er først uvillig, men går allikevel, for han vet det nytter ikke å nekte. Han gjør det som ble ham pålagt, men med et uvillig hjerte og tunge skritt. Han var lydlig. Men dog så manglet han det vesentligste, det som ville ha gjort ditt hjerte glad, nemlig kjærligheten.

Gud har mange slike barn. Vi går fordi vi må. Det er Guds vilje, og så er der ingen vei forbi. Over disse gjerninger skriver Gud: *verdi-løst*.

Vi har hver dag anledning til å prøve vår troskap. Måtte vi finnes tro, tro i smått og stort, tro i kjærlighet, så vi en dag kunne bli møtt med disse ord: «Vel, du gode og tro tjener, du har vært tro i det lille, jeg vil sette deg over meget. Gå inn til din Herres glede.»

A. Steine.

(«For Gammel og Ung».)

Våre beste egenskaper er de som vi minst tenker på.

Kan hende når vi lengst fram om vi iblant setter oss stille ned.

Ingen kledning passer en kristen bedre enn samaritankledningen.

Trykt i Centraltrykkeriet